

Ξιπάζονται με τις παπαδέλες μας. Θέλουν να 'δούν φως—θέλουν να 'δούν έργα. Κ' έργα μεις δέν τους δείχνουμε, αψού με τὰ κωμικάτα κι' αντίπατριωτικάτα καμώματά μας τους φωνάζουμε κάθε στιγμή πως ή 'Ελλάδα πάει, έσθυσε πιὰ από τόν κόσμο.

Μιλάει ο Καζάζης στην Εύρωπκ. Μα μιλάει και στην 'Ελλάδα ο Μιστριώτης κι' ο Χατζιδάκης και τόσο άλλοι ακόμα, σάν κι αυτούς, Φαμφαρόνοι και Έθνοκάπηλοι. Και μιὰ κουδέντα τών τελευταίων—αλλοίμονο!—είναι ικανή να σβύση την φωνή εκατομμυρίων Καζάζηδων. Γιατί οι Καζάζηδες αντιπροσωπεύουν, στα μάτια τών Ευρωπαϊών, τὰ λόγια—ένω οι Μιστριώτηδες κ' οι Χατζιδάκηδες τους δείχνουν τὰ έργα δλοφάνερα.

Τί φωνάζουμε κάθε ώρα και στιγμή για τους Βουλγάρους, δ Πανέλληνες; Είναι πάντοτε καλύτεροι από μās αψού δέν έχουν ένα Μιστριώτη να παρουσιάση κάθε ώρα και στιγμή στα μάτια του κόσμου την πατρίδα τους για καινούργια 'Αβδηρα!

ΟΡΙΣΤΕ

και μιὰ τρανή απόδειξι σ' εκείνα που λέγαμε όταν παρεστάθηκ ή «'Αντιγόνη» κ' ή «'Ορέστεια», πως δέν εφταιγει δηλ. ή γλώσσα ή δημοτική για τὸ κακό που έγινε, αλλά ή κακή κι' άσυνείδητη μετάφρασι.

Σε μιὰ έφημερίδα από κεινες που έδημοσίεψαν τις μεγαλύτερες άνοσιές για τὸ γλωσσικό ζήτημα, έτυπώθηκαν με μεγάλα γράμματα τὰ λόγια αυτά για την μετάφρασι του «Χειμωνιάτικου παραμυθιού» του Σαίξπηρ: «... 'Η γλώσσα της μεταφράσεως του «Χειμωνιάτικου παραμυθιού» μάλλον εις την δημοτικήν άποκλίνουσα είναι αρκετά καλή και σύμφωνη προς την ύπόθεσιν του έργου».

Είπατε τίποτα;

ΠΕΘΑΝΕ

στα Παρίσια τώρα τελευταία ο Αιμίλιος Λεγκράν. Για τόν Έλληνισμό, μεγάλο κακό ο θάνατός του. Γιατί ο Λεγκράν ήταν από τους λίγους εκείνους κ' εκλεκτους ξένους που άφιέρωσαν όλόκληρη τή ζωή τους διδάσκοντες και συγράφοντες, για ναποδείξουν στον κόσμο πως ή Έλλάδα δέν είναι μονάχα ένα πλούσιο αρχαιολογικό μουσειο κ' ένα απέρριαντο νεκροταφείο «άρχαιας δόξης και προγονικής εύκλειας» αλλά τόπος ζωντανός πουχει παρόν και θαχή και μέλλον—άν τὸ θελήση κι' άν κατορθώση

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

JUDAS ERRANT

ΜΠΕΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ...

— 'Αμ που θυμάσαι του λόου σου της καλοσύνας π' κάνεις! Μήνα ξέρ' τὸ ζερβί σ' τί καν' τὸ δεξι; Δέν ήσουν σ' τόν 'Ωροπό, ένα Μάη, με τόν Παππαρηγόπουλο, και σούφρα μιὰ νυχτιά μσφιρης άρρωστος; ήμουνα ξανάκι, διαβάτης, κι' είχα θέρμ' που πήαινε γόνια, ντελίριου σωστό. Ποιός να με πάρ' σπίτ'; ποιός να μ' δώσ' γιατρικό; ποιός μιὰ ψίχα ζμάκι; που παραδες; τίπτα, τίπτα! Βρέθηκες του λόου σου, χριστιανός σουστός, και σώθηκα. Τ' άκουτ' όρε; ένα μ'ήνα μ' είχε φόρτωμα και δέν βαρυγκόμισε, και δέν άφσε άλλως να βάλ' άπάνω μου τὸ χέρ'!...

να κρηνηθί για λίγο τους έθνοπήχτες δασκαλους και να πάψη να θρέφεται ροκανίζοντας τὰ όστὰ των προγόνων του.

Για τόν Λεγκράν θα γράψουμε σ' άλλο φύλλο περισσότερα.

ΤΑ ΣΥΧΑΡΗΚΙΑ ΜΑΣ

στον «Πύρρο». Στο φύλλο της περασμένης Κυριακής άναδημοσίεψε από τόν «Νουμα» τὸ άρθρο του Έφραλιώτη «Φαναριώτες κι' 'Αρβανίτες» και δέν φοβήθηκε ναποκαλέση τόν ακριβό μας συνεργάτη «Έθνικόν συγγραφέα».

Κι' ο «Πύρρος» παρακαλούμε, δέν είναι κανένα άργυρόνητο όργανο του Πανσλαβισμού, αλλά άγωνίζεται για μιὰ πατριωτικώτατη ιδέα και μπορεί να καυχιεται για' αυτό μπροστά στις περισσότερες 'Αθιναϊκές έφημερίδες που κάθε ώρα και στιγμή γκαρίζουν για πατριωτισμό και για την τύφλα στα μάτια τους.

Ο ΚΤΗΝΩΔΗΣ

έγώτισμος έφάνηκε μ' όλη την ζετσιπωσιά του στο τρομερό ναυάγιο της 'Ιθάκης. 'Ολοι τή δουλειά τους να κάνουν είκοιτάξαν. Τὰ δυό βαπόρια, πως να φανή γρηγορότερο τὸ ένα από τ'άλλο. Οι ιδιοκτητες τους, πως να σώσουν τή περιουσία τους και τὸ ήθικό τους. 'Η Πολιτεία, πως να βρῆ τόν ύπεύνο της καταστροφής και να βγάλη την ευθύνη από πάνω της. Και τὰ θύματα—ώ, τῶμοιρα αυτά θύματα πληρώνουν όλα τὰ έξοδα του άγρίου αυτού έγώτισμου και του κῆκου ζητούν εκδίκησι τή στιγμή που τὰ ξεβράζ' ή θάλασσα στο ακρογιαλι!

Ποιός τάκούει και ποιός θα τους τή δώση!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

σαλάτα εξακολουθει ακόμα να παρασκευάζεται χωρίς να ύπαρξη καμμιά έλπίδα πως θα τελειώση γρήγορα και θα σεβριρισθί στο Πανελλήνιο προς καταβρόχθισι.

Τὸ μόνο που μπορεί κανέναν να προμαντέψη από τώρα, χωρίς ναχη καμμιά αξίωσι προφητική, είναι πως ο σοφός κ. Φαρμακόπουλος, άργα ή γρήγορα θα μās άδειάση τή γωνιά και πως οι σανίδες των γιαιπιών δέν διατρέχουν για την ώρα κανένα κίνδυνο.

'Οποιος σ'ας λέει τίποτ' άλλο, μη τὸ πιστέψετε. Και τὸ μεγαλύτερο πολιτικό κεφαλι του κόσμου

δέν θα μπορούσε να ξεχωρίση μιὰ άχτιδα φωτεινή μέσα στο πολιτικό μας αυτό χάος.

ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ο ΜΑΣΤΟΡΕΜΜΕΝΟΣ ΦΟΝΟΣ

'Από τὸ μαστορης έγινε τὸ μαστορεύω, μαστορεύει= ο μαστορης με σκέφι και φροντίδα, όπως τόν βλέπομε στη δουλιά του άπάνω, σχεδιάζει: κάτι τι' από εδὼ πέρνομε τή λέξι και ρωτούμε κανέναν που βλέπομε πως κάτι άνακατώνεται. για να φέρωμε στη μέση μαζί και τήν σκέφι και τή φροντίδα: ώστε εκείνος που ρωτάει τόν κύρ Γιάννη τί μαστορεύει, αυτό θέλει να είπη: τί σχεδιάζει σαν τόν μαστορη άπάνω στη δουλιά του, τί κάμνει με σκέφι και φροντίδα.

Στήν καιναιούργια αυτή σημασία ο λαός έδωκε μάκρος περισσότερο και έτσι βγήκανε καινούργιες κουβέντες: Τι μαστορεύεις πάλι αυτόου, δέν μάς λές;—αυτός που δέν φαινετα πουθενά κάτι θά μαστορεύη πάλ ε.—τόν βλέπεις εκεί που κάθεται και δέν μιλάει; κάτι θα μαστορεύη.—Με τες καινούργιες αυτές κουβέντες, εκείνος που τες λές, θέλει να δείξη ότι εκείνος που μαστορεύει έχει μεγάλη έξυπνάδα, πρῶμμα που πιστεύει ότι τὸ νοιώθουν όσοι άκουνε «μαστορεύει» ή έξυπνάδα αυτή είναι τέτοια, που δέν καταλαβαινετα εύκολα από τους άλλους, και μονάχα άμα θγαίνει στο μείντανι τὸ έργον, τότες ξαφνίζονται ούλοι για τήν έξυπνάδα του και επειδή όσες δουλιές έχουνε κίνδυνο, αυτές περισσότερο έχουνε άνάγη από τέτοια έξυπνάδα, ο λαός δέν άργησε να τὸ μυρισθί αυτό, και με τὸ μαστορεύω τες ξεβράζει: σου λέει λοιπόν: αυτόν καλά τόν έμαστορέψα έγω, κανέναν άλλο τι με κανεις,—αυτόν τόν μαστορέψανε (=τόν φονέψανε) οι δικόι μας, για κανέναν άλλον έχεις να μās είπης; 'Εδὼ πηγαίνει και ο μαστορεμμένος φόνος, και είναι να μείνη με τὸ στόμα άνοιχτό κανέναν με τήν άντληψη του λαού, και να άγαπήση πολύ και τόν κ. Σωτηριάδη, που ήμπόρσε και ξεχώρισε καλά τή λέξι.

Και όμως ρωτάει ο σοφός του «Έμπρός»: Λέγομε ποτέ ο μαστορεμμένος φόνος; Βέβαια, όταν δέν έζομε, δέν λέμε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΚΑΠΘΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ι.

Κι' αν θάλασσα παράσете, και ποταμόν διοβήτε, προσέξате, κυρία μου, να μη βραχήτε.

χομε νόμο!

— Καπετάνιε μου, είπε τότ' εκείνη, πέρνοντας λίγο κουράγιο, τους άρραβανές μας σε παρακαλώ, να μās δώσετε και τ' άλλα χαλάλι σας.

— 'Επειτα—ξανάρχισε ο κύρ Νικολάκης εύθυμα—βρήκα 'δὼ πέρα περίστασι να μάθω άπ' τὸ δάσκαλο τί λογής κλέβονται τ' αυγά... Τὸ ξερείς ή άφεντιά σου, ποῦσαι και καπετάνιος;

— Δέν καταλαβαινώ—είπ' εκείνος χαμογελώντας—τ' λόου σου δέν άφινς ποτέ σ' τής χωρατάδες.

— Δέν τόν είδες ακόμα τὸ δάσκαλο; διές τονα δά κεί πέρα... κάτ' άπ' τὸ πουρνάρι...

— Τ' είν' αυτόου το ξωτικό! —είπ' ο καπετάνιος μ' άπορία, σκύβοντας να κυτάξη καλλιτερα... —Τούριε άρχηγέ...

Δέν πρόφθασε πάλι να τελειώση ο έρμος ο δάσκαλος. Νομίζοντας πως ήρθε τὸ τέλος του, πως 'κείνη κι' άλλας τήν ώρα θα του πάρουνε τὸ κεφαλι, ζετινάχθηκε τρομαγμένος για να πέση σ' τὸ έλεός του, να του φιλήση, αλλά Τουρκα, τὰ πόδια του, μ' αλλοίμονο!... ή βράκα είχε πολλαις άκόμη άμαρτιαίς! Βέβαια ο Σατανάς θάβαλε πάλι τ' άγκυλι του. Μόλις πήγε με βία να σηκωθί ολόρθος, σε κάποιο κλαρι έμπλεξε ή βράκα, τεζαρισθηκε, όπως ήταν κι' ε-

